

Oci, temps
lliure, vida
& cultura

Méscultura

CINEMA SABADELL ES QUEDA SENSE CINEMA A LA FRESCA

El cinema a la fresca a Sabadell depenia en els dos darrers anys de la iniciativa privada de la Capella de Can Gambús, que aquest estiu no oferirà sessions. Per tant, la ciutat es queda sense aquest plaer cinèfil. L'Ajuntament va deixar d'oferir el Cinema a la Fresca el 2023. Fins i tot, havia sobreviscut a la pandèmia, quan es van adaptar les projeccions a patis d'escoles. L'estiu de 2020, fins i tot, es va estrenar un autocinema.

LITERATURA ERNEST PRUNERA PRESENTA NOVEL·LA AL GREMI

El sabadellenc, Ernest Prunera, presentarà també la seva novel·la *Quan s'allunya i la tempesta* (Columna 2025), Premi Nèstor Luján de novel·la històrica, ambientada en els anys fundacionals de Catalunya. Serà el dijous 26, a les 19 h, al Gremi de Fabricants. Prunera, reflecteix amb la seva mirada particular la lluita pel poder, la fe i la identitat a l'ombra de l'Imperi Carolingi.

Un recital de gran volada per a Brahms, Strauss i Liszt

Albert Ferrer Flamarich · @diaridesabadell #JosepMariaAlmirón

MÚSICA El pianista Josep Maria Almirón inaugura el 25è Festival Internacional de Sabadell, de Joventuts Musicals, amb una lliçó pianística del Romanticisme, al Teatre Principal

El XXVè Festival Internacional de Música de Sabadell es va inaugurar dijous al vespre amb un Teatre Principal més buit del que caldria esperar en una ocasió d'aquest pes simbòlic i amb un recital de la categoria que va oferir el pianista Josep Maria Almirón, que tornava a la ciutat després de la bona impressió deixada en un concert de cambra l'any 2019 dins la temporada d'hivern de Joventuts Musicals. En els parlaments previs, el regidor de Cultura, Carles de la Rosa, va posar en valor els vint-i-cinc anys de trajectòria ininterrompuda del festival, tot reconeixent la tasca de l'entitat i, en particular, de la seva presidenta, Joana Soler, com a motor d'un projecte cultural ferm i sostingut al llarg del temps per a la ciutat.

El recital s'obria amb una selecció de peces de Brahms —l'Intermezzo núm. 3 de l'*Opus 76*, el Capriccio de l'*Opus 116* i l'Intermezzo de l'*Opus 118*— que Almirón va saber desplegar amb una gamma de colors expressius ampla i contrastada. Sense perdre l'esperit reflexiu i la densitat pròpia del Brahms tardà, va ressaltar-ne el lirisme en arcs melòdics densos en les veus interiors, i una orfebreria tímbrica subtil en l'ús d'ornaments, notes doblades, arpegis. Malgrat les dificultats acústiques d'una sala com el Principal, que tendeix a escanyar el retorn sonor, el pianista va saber modular amb intel·ligència el fraseig i controlar les dinàmiques per extreure musicalitat d'un espai poc agraït.

El plat fort del concert va ser, sens dubte, la *Sonata per a piano en si menor*, Opus 5 de Richard Strauss, una obra de joventut infreqüent en sales de concert però d'un interès indiscutible. Escrita als disset anys, la sonata revela l'admiració de Strauss per la gran tradició germànica —Schumann, Brahms i, per descomptat, Beethoven— i es construeix com una petita simfonia per a piano.

Almirón en va oferir una lectura sòlida i ben estructurada, amb una atenció especial a la forma del primer moviment, articulada a partir d'un tema inicial de tres notes curtes i una llarga, que anticipava una tensió desenvolupada amb rigor formal. *L'Adagio cantabile* va esdevenir gairebé una balada romàntica de ressons sentimentals, amb

El pianista Josep Maria Almirón / VÍCTOR CASTILLO

evocacions a la fantasia lisztiana tant pel que fa a la tècnica com a la paleta de colors. El tractament contrapuntístic del darrer moviment, clarament beethovenià, va posar de manifest la solidesa tècnica de l'interpret i la seva capacitat per a extreure volums orquestrals. Curiosament, aquesta va ser l'última obra que l'excèntric Glenn Gould va enregistrar abans de morir, l'any 1982, i que, fins i tot, considerava superior a algunes sonates de Beethoven. Amb aquesta actuació, Josep Maria Almirón confir-

ma el seu lloc entre aquells intèrprets a qui s'hauria de confiar el Romanticisme més indòmit. El seu domini del registre greu, de so robust i ben projectat, s'equilibra amb una capacitat expressiva notable en els passatges més tempestuosos, on els atacs percussivament intensos —amb desplaçaments laterals de braç i canell, desplaçament del colze— contrasten amb la subtileza d'un treball refinat en els arpeggiats, els apianaments i els jocs tímbrics als extrems agut i sobreagut com va demostrar amb les

Deux Legendes de Liszt i amb la transcripció de "La mort d'Isolda" de *Tristany i Isolda* de Wagner.

Amb aquesta darrera peça va cloure un recital exigent, ben pensat i que va ser recompensat amb grans aplaudiments que ens fan delirar per a escoltar-lo amb obres com les *Funèrilles* de Franz Liszt o les heterogènies, superlatives i fascinants *Variacions "Heroica"* Opus 35 de Beethoven. El bicentenari de la seva mort el 2027 podria ser el pretextidoni.

Obres de Brahms, Strauss i Liszt.
Josep Maria Almirón, piano.
TEATRE PRINCIPAL DE SABADELL 19-6-25